

Борилъ отскочи назадъ, сякашъ клъцнатъ отъ змия. По-грозна вестъ той не би могълъ да чуе. Най-опасниятъ му съперникъ, най-умразниятъ му врагъ, когото той искаше да получи отъ сърбитѣ, за да го очисти за винаги отъ пътя си — владѣтель на Просѣкъ!

— Какъ е възможно? Безуменъ ли си? Кой му даде помощъ да се бори съ васъ?

— Той дойде съ помощта на сръбски войски. Самъ великиятъ жупанъ му далъ най-добритѣ си люде . . .

Лицето на Борила се сгърчи. Яростъ шибна кръвта му.

Великиятъ жупанъ! Ахъ, да имаше нѣкога най-нищожната възможность, първо на него би си отмъстилъ. Този лицемѣръ! Този невѣрникъ! И изведнѣжъ всичкитъ му гнѣвъ се излѣ врѣзъ Шишмана.

— А ти? Какъ допусна това? Кѣде сж войскитѣ ти? Защо не се борихте?

— Нашитѣ войски преминаха на страната на Стрѣза. Следъ това, всички околни области се присъединиха къмъ него. Цѣла Долня земя, безъ Мелникъ, е вече въ негови рѣце . . .

Царьтъ го гледаше сякашъ не можеше да проумѣе какво се бѣ случило. Устнитѣ му неволно промълвиха:

— Безъ Мелникъ . . . Защо пъкъ безъ Мелникъ? Само тамъ ли ми сж останали вѣрни люде?

Шишманъ прехапа устни, наведе глава. Тънка бледность покри заруменѣлото му отъ дългия пътъ лице. Пошпна:

— Мелникъ е отишелъ въ рѣцетѣ на Славъ.

Борилъ се огледа наоколо си, махна съ рѣка на стражитѣ и на прислужницитѣ да излѣзатъ. Останаха само Шишманъ и трима негови войводи, които стояха като вцепенени до вратата. Царьтъ приближи полека до великия боляръ. Очитѣ му бѣха безумни: лъскави и втречени като на ястребъ.

— Какво каза? Не можахъ да разбера . . . Какъ може да се обясни, че Мелникъ е въ рѣцетѣ на Слава?

— Стрѣзъ и Славъ предварително се споразумѣли.